

Porušil všechna pravidla...

LÁSKA

... a zamiloval se do mě...

V PODVAZCÍCH

... i když ho to mohlo stát vše.

ALESSANDRA TORRE

LÁSKA V PODVAZCÍCH

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe
Všechny moje touhy
Těsné pouto

Nevinnost

Nevinnost se zavazánýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Na tělo

Láska v podvazcích

Připravujeme

Hříšné dědictví

LÁSKA V PODVAZCÍCH

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Zdenka Lišková

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2017

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-843-3 (pdf)

lásce bez hranic

1. KAPITOLA

Ona

Z některých mužů koukají jen problémy. Mezi takové rozhodně patří i Trey Marks. Od chvíle, kdy jsem dosedla, se jeho prsty nepřestaly hýbat. Právě teď otáčí ciferníkem hodinek, drahého modelu, který mu vykukuje z rukávu obleku ušitého na zakázku. Slyším cvakání ciferníku, jak ho jemně posouvá dopředu, pokaždé jen o jeden zoubek, v takových intervalech, že mě to přivádí k šílenství. Poslouchá mě vůbec? Já sama se stěží slyším, jak mám uši nastražené na další cvaknutí. *Cvak.*

„Když se podíváte na poslední stránku, uvidíte některé moje nápady pro vaši kolekci Isabella...“ *Cvak.*

„Mám kontakty, které by mohly snížit vaše náklady, zejména v oblasti...“ *Cvak.*

„Hledám pozici, která by mi umožnila mít větší rozhodovací možnosti a...“ *Cvak.*

Sevřu kožené portfolio v rukách a bojuju s nutkáním natáhnout se a odtrhnout mu prsty od hodinek. Zdroj mého rozptýlení mizí, když se jeho ruka zvedne, aby se otřela o rty. Odvrátím pohled. Nejenže z něj číší problémy. Ten zatracený chlap je pokušení samo, a celé to začíná u jeho očí. V okamžiku, kdy jsem do téhle kanceláře vstoupila, mě ty oči svlékly. Posadila jsem se před něj a on si radostně promnul ruce.

„Vypadáte neklidně, slečno Martinová.“ Spustí ruku z úst a já se přiměřu do zmiňovaných očí pohlédnout.

„Omlouvám se. Jsem nervózní z toho pohovoru,“ usměju se a on si mě změří pohledem.

„Skutečně?“ Nevěří mi. Jeden bod pro Markse, i když mě jeho schopnost číst v ženách moc nepřekvapuje. Jeho obo-rem je svádění, navrhuje spodní prádlo, které láká ženy ke koupi a muže k jeho svlékání. Podle drbů z branže nebyl nikdy ženatý, šuká jako zvíře a jeho pusa by dokázala nahradit moji sprchovou masážní hlavici. Ale na tom teď nezáleží. On potřebuje kreativního ředitele a já potřebuju novou práci. Tam venku se proslýchá, že se Marks Lingerie potýká s problémy, a nemusím mít doktorát z psychologie, abych si všimla stresu, který se ukrývá za jeho nafoukaným pohledem. Hluboké vrásky na čele, pevně zařatá čelist, to zatracené cvakání hodinkami. Ty příznaky poznávám. Stres momentálně prostupuje i můj život.

Mohlo by být i hůř. Mohla bych mít nemocné dítě nebo násilnického manžela – něco závažnějšího než prostý fakt, že nenávidím svou práci. Nenávidím ji tak, že mě píchá na hrudi každé ráno, když vystupuju z výtahu. Polední pauzu trávím v autě s vytaženými tónovanými okny a vypnutým motorem, kde se schovávám před tou mrchou, naší kreativní ředitelkou Claudií VanGaurovou. Už deset let vyhrožuje, že odejde do důchodu. Tak dlouho už ze mě dělá hlupačku, která jí věří. Jsem pitomá, že zůstávám, pitomá, když dál čekám, až předá otěže. Jenže ona bude v Lavern & Lilly až do smrti a bude mučit každého zaměstnance, dokud nevypustí duši.

Potřebuju změnu; potřebuju povýšení, které si zasloužím už deset let. V dámské módě budu pracovat kdekoli, ale spodní prádlo je moje vášeň a tohle je první nabídka na po-

zici kreativní ředitelky, která se za poslední rok objevila. Nejenže ji chci, já ji *musím* získat.

„Řekněte mi o něm něco.“

„Promiňte?“ Sleduju, jak jeho oči klesají k mým rukám a zastavují se na prstýnku s diamantem, a vtom mi to dojde. „Aha. O Craigovi. On je...“ V hlavě se mi zaseknou myšlenky. *Je moc milý. Je to chemik. Nikdy se na mě nedíval tak, jako se teď na mě díváte vy.* „Před čtyřmi měsíci jsme se zasnoubili,“ řeknu. Je to bezpečná odpověď, která nezmiňuje Craigův diplom z MIT ani to, že pochází z vyšší společenské třídy. Ať už se v branži vyprávějí zkazky o sexuální zdatnosti Treye Markse jakkoli často, ještě častěji se propírá jeho dětství. Vyrostl v South Central. Syn striptérky, kterou zabili při drogové razii v devadesátkách. Přerušil studium na vysoké. Proslýchá se, že klofnul nějakou bohatou rachejtli, počkal, až umře, a pak použil takhle odporně získané dědictví, aby si založil vlastní značku.

„Už jste si domluvili termín svatby?“

Jedinou otázkou mě zbaví všech trumfů. „Ne, ještě ne.“

„Proč ne?“

Cítím, jak se mračím, jak mi pohyb obočí napíná kůži, a tak se přinutím k úsměvu, a když promluví, rádoby bezstarostně vydechnu. „Není tu žádný konkrétní důvod. Prostě teď máme moc práce.“ Polknu a doufám, že jsem nedala najevo pravdu. *Že mám strach. Že se nudím. Že po tomhle setkání, během kterého mě tak snadno zaujal, bych se nejspíš vůbec vdávat neměla.*

Jeho rty se protáhnou a já mezi nimi zahlédnu řadu dokonalých zubů. Je to rodící se úsměv, který se snaží potlačit, ale než opětovně rty semkne, zajede si jazykem do koutku úst. Ještě jednou se podívá na můj prsten. Když svým pohledem vystoupá zpátky k mému obličejí, poněkud se mu

vyhladí rysy. Ovšem v jeho tmavých očích je stále patrné pobavení. Mám chuť zeptat se ho, co je na tom tak ztraceně vtipného. Místo toho sepnu prsty a soustředím se na hledání jakékoli nedokonalosti v jeho obličeji. Neúspěšně.

„Na vašeho snoubence se ptám z čisté zvědavosti. Kate, já nejsem zrovna nejjednodušší člověk, pro kterého byste mohla pracovat.“ Nakloní se dopředu, opře si předloktí o stůl a prsty jedné ruky si přejede po kloubech druhé. „Jsem temperamentní, nedokážu správně řídit lidi a umím být pěkný kretén.“ Zhlédnu další náznak úsměvu, ale ten hned mizí. „Navzdory tomu, co jste o mně možná slyšela, mám určité hranice, které nehodlám překročit, a spaní se zaměstnankyněmi je jednou z nich.“

„Myslíte sex, nebo skutečný spánek?“ Nevím, odkud se ta slova vzala, ale očividně ho pobavila, protože teď se jeho úsměv roztáhne doširoka, a dokonce se ozve uchechtnutí.

„Obojí.“ Postaví se a podá mi ruku. „Děkuji za váš zájem, slečno Martinová. Dáme vám vědět.“

Sevře se mi žaludek. Možná je to mým portfoliem. Možná jsem působila příliš horlivě. Možná je to tím prstenem. Přinutím se k úsměvu a vsunu svou dlaň do jeho. Její sevření je dost silné na to, aby tu mou rozdrtilo. „Jistě. Ráda jsem vás poznala.“

Lež mi hladce vyklouzne ze rtů, ale náš stisk ruky trvá o vteřinu déle, než by měl.

Nevím, jak se po tomhle vrátím zpátky do Lavern & Lily ani jak přežiju další roky pod Claudií, ale jedno vím jistě: Trey Marks si klidně může tvrdit, že se svými zaměstnankyněmi nešuká, ale vsadím se o jeho hodinky, že by mě ohnul přes stůl, kdybych jenom trochu naznačila zájem.

Zatlačím na dveře vedoucí z budovy, vykročím do losangeleského vedra a vdechnu lehkou vůni zimolezu. Za čtyři

hodiny jdu na večeri s Craigem. U jídla rozpitvá každý okamžik mého pohovoru a podaří se mu o něco zvýšit hladinu mého stresu z hledání práce. Nevhodné poznámky Treye Markse nechávám na parkovišti a nasedám do auta, přičemž si už teď v hlavě třídím, o které detaily se s Craigem podělím.

Trvá mi dvacet minut jízdy se staženými okénky, řvoucí hudbou a volantem chvějícím se pod mými dlaněmi, než zapomenu na přitažlivost toho úsměvu.

Ježíšku na křížku. Toho chlapa by měli zakázat.

On

Svůj psací stůl jsem dostal darem od otce, který vždycky víc utratil, než vydělal. Moje dětství bylo směsicí nabýskaných hraček a výpovědí z nájmu. Tenhle stůl mi dal měsíc před svou smrtí. Byl to kousek z výprodeje pozůstalosti v Rancho Santa Fe, sto let starý, s okraji plnými ručně vyřezávaných miniaturních výjevů z bitev a deskou vykládanou kůží. Schoval jsem si věnování, které mi k němu zanechal. Jednoduchou linkovanou kartičku se sotva čitelnou čmáranicí. *Nepřestávej bojovat*, stojí na ní. Zajímavá myšlenka na muže, který sjel se svým novým porsche z útesu v Malibu. Přivolaní policisté to svedli na mlhu a silný déšť. Já bych to viděl spíš na agresivní věřitele, smrt matky a placatku, kterou rád nosil v přední kapse.

Prísunu si k sobě složku s životopisy. Už jenom pomýšlení, že ji otevřu, mě vyčerpává. Tahle výběrová řízení mě jednou zahubí. Jsou moc důležitá pro firmu a zároveň příšerně časově náročná, když se mají vtěsnat do jednoho dne. Ale tahle pozice je ze všech nejdůležitější. Nemůžu výběr kreativního ředitele nechat na agentuře nebo na personálním oddělení.

Člověk na této pozici se mnou bude úzce spolupracovat. Moje volba může Marks Lingerie zachránit, nebo urychlit náš zánik. Listuju jednotlivými životopisy a zastavuju se u složky Kate Martinové. Při pohledu na ni napjatě vydechnu. Bakalářské studium na Parsons. Titul z Kalifornské univerzity. V kolonce pracovní zkušenosti má jenom jedno zaměstnání – posledních jedenáct let strávila u Lavern & Lilly. Ušklíbnu se. Lavern & Lilly je konzervativní dámská móda, jejíž nejbližší konkurent je White House Black Market. Co asi může vědět o svádění? O sex-appealu? Její upjatý kalhotový kostým jí taky zrovna nepomohl.

Udělám si na židli pohodlí, zavřu oči a vybavím si ji. Ty světle růžové rty s lehkou vrstvou lesku se k sobě neustále tiskly. Byla nervózní a pořád přejížděla prsty po hřbetě svého portfolia. Střídavě svírala složku v rukách a zase ji pouštěla. Očima těkala všude možně, jenom ne mým směrem. S nervozitou žen jsem dobře obeznámen; celý život využívám toho, jak vypadám, a doplňuju to řečičkami a úsměvy, které případné nedostatky v mé vizáži zaplní. Kdybych chtěl, mohl jsem ji mít. Kdybych chtěl, mohl bych ji mít i teď. Na nějaký prsten a snoubence kašlu. Žádná ženská, co se chce vdávat, se stanovením data neotálí.

„*Myslíte sex, nebo skutečný spánek?*“ Něco se jí zalesklo v očích, když tu otázku položila. Povytáhla koutek úst a na tváři se jí objevil náznak dolíčku. V těch pěti slovech ukázala, co skrývá za strnulým držením těla a nervózním pohledem. V těch pěti slovech ukázala kuráž.

Vytáhnu její životopis ze složky a oprostím se od nevhodných myšlenek, které mě trápí od našeho setkání. Moje firma má problémy. Zadlužujeme se způsobem, který mě dost zneklidňuje. Náš majetek se tenčí, tržby klesají a morálka je na historickém minimu.

Nezáleží na tom, jestli je Kate Martinová šukatelná, ochotná nebo zadaná. Nepotřebuju další kámošku do postele. Co potřebuju – a mnohem důležitější je, co potřebuje moje *společnost* –, je zachránce.

Mohla by to být ona?

2. KAPITOLA

Ona

„Dostala jsi tu práci? Zlatíčko, to je úžasné!“ ozve se z mobilu mámin hlas a já si představím, jak kluše po ulici krok za krokem v těch sexy růžových legínách a přitom pohupuje volnou rukou. „Jsem na tebe *tak* pyšná! Jak se ti jeví tvůj nový šéf?“

„Ještě nevím.“ Otevřu ledničku a zkoumám její obsah.

„Určitě se ti bude líbit, prostě to *cítím*.“ Nadechne se. „Navíc je zítra novoluní, a to by *mohlo* pomoci.“ Ozve se troubení auta a tlumený zvuk jejích nadávek. Dávám si ji na hlasitý odposlech a pokládám telefon na linku. Znovu promluví jasným a zvonivým hlasem. „Takže?! Doufám, že jsi dala v L&L dvoutýdenní výpověď.“

„Pokusila jsem se. Ale při odchodu mě doprovázela ochranka.“

„Cože?“ Skoro slyším, jak jí tenisky zavržou o chodník.

„To je normální postup, mami. Dávají si pozor, abych je nějakým způsobem nepoškodila.“

„To je dost ubohé. Je mi to moc líto, Kate,“ zafuní do telefonu.

V mrazáku najdu krabičku plněných zelených paprik a vytáhnu ji. „Každopádně to můžeš dnes večer říct Jess. Není to žádné tajemství.“

„Určitě nemůžeš přijít? Mám spoustu jídla. A klidně si přiveď Craiga! Bude to zábava.“ Hlas jí poskočí, jako by se

svá vlastní slova snažila popřít, a já musím potlačit úsměv. Existuje mnoho druhů zábavy, ale my dva s Craigem si na návštěvě u mojích sestry a jejích pěti dětí žádnou neužíváme, především ne on. Já a Jess ano, zvláště když máma vytáhne víno, ale pro něj je to nesnesitelné. A právě dnes, i když bych je všechny ráda viděla, potřebuju trochu prostoru; klidný večer, v jehož průběhu uctím své působení v Lavern & Lilly a zároveň oslavím nový začátek v Marks Lingerie. „Někdy jindy. Pozdravuj ode mě všechny.“

Slíbí mi to, a než zavěsíme, zapnu troubu. Potom nechám Craigovi hlasovou zprávu s radostnou novinkou. Následně zamířím do garáže, otevřu kufr auta a popadnu první kartonovou krabici, kterou odnesu do bytu. Vráťím se i pro druhou a vzápětí pro třetí.

Jedenáct let u L&L a všechno se to vešlo do tří krabic. Otevřu první a prohrabu její obsah. S druhou krabicí si dojdou pro víno a strčím papriky do trouby. Než otevřu třetí krabici, plná nostalgie se najím.

Najdu zarámovanou fotku s mými dávnými nejlepšími kamarádkami z doby těsně před promocí na Parsons. Jsme na ní čtyři, všechny s vyčerpanými kreditními kartami a velkými sny. Ťukáme si skleničkami martini s cukrovou krustičkou kdesi v potemnělém klubu na Manhattanu. Tu fotku jsem neviděla už roky a skoro stejně dlouho jsem s nimi nemluvila. Meredith je teď v Seattlu, Jen v Miami a s Julií jsme se před čtyřmi lety pohádaly a od té doby o ní nic nevím. Otrů z rámečku prach a vrátím ho do krabice; nemám zájem se na něj dívat každý den a stejně tak odmítám cítit lítost. Možná bych měla Julii zavolat. Dlouze se napiju vína a svůj nápad zavrhnou. Abych pravdu řekla, nijak zvlášť mi nechybí.

Probírám se hromádkou vizitek a několik jich házím do koše v kuchyni. Možná si s Craigem najdeme nové přátele.

Vytipoval si skupinu, do které se chce přidat – Mensu –, a minulý týden přinesl domů vstupní testy. Svou přihlášku už má s úhlednou přesností vyplněnou. Údajně se scházejí každý týden a pořádají setkání, kde se testuje inteligence a dbá na pečlivě organizovanou konverzaci.

Ještě jsem neudělala vstupní test. Je zaměřený na IQ a nebere v potaz jakýkoli přehled v oblasti módy nebo znalosti reality show. Craig mě tlačí, abych ho podstoupila, posílá mi upomínky e-mailem a na každé rande mi nosí cvičné testy. Včera jsem se do toho málem pustila, ale pořád váhám, jestli mám podvádět, nebo ne. Moje svědomí to zavrhuje. Zdravý rozum mi říká, že je to hloupý test Mensy, v němž nejde o morálku, ale o respekt mého snoubence. Na svém profilu na eHarmony uvádí „inteligenci“ jako tu *úplně* nejdůležitější vlastnost, a staví ji nad čistotnost a kvalitu osobnosti. Před naším prvním rande si vyžádal mé výsledky z GMAT. Možná jsem je čistě ze soutěživé pýchy trochu nadsadila.

Zazvoní mi telefon a mně ze zvyku ztuhnou záda. V duchu se připravuju na Claudiin hlas, než si vzpomenu na okamžitou výpověď. Dlouze se napiju merlotu, a než sáhnu po mobilu, přiměřu se k uvolnění. Je to zpráva od Craiga.

**Právě jsem dostal tvou hlasovou zprávu. Gratuluju!
Chceš, abych to s tebou přišel oslavit?**

Očima přejedu po kartonových krabicích a kuchyňské lince, na které se povalují ozvěny mé minulosti, a zvažuju jeho nabídku.

Jasně. Přijď kolem desáté. Můžeme to oslavit nazí.

Odešlu zprávu a usměju se. Představuju si Craigův obličej, až si ji přečte. Jak zvedne obočí a vykulí oči. Překvapí ho to, protože si nikdy neposíláme pikantní zprávy. Kdyby se někdo podíval do našich telefonů, našel by pouze umírněnou komunikaci. Ale dnes večer se cítím lehkomyslně. Možná je to tím, že jsem se zbavila okovů Claudie VanGaurové. Možná je to těmi třemi sklenkami vína, které jsem vypila. Nebo je to možná přízračným pohledem očí Treye Markse, tím, jak jsem se před ním – plně oblečená – cítila nahá.

Dopíjím sklenku a sahám po láhvi.

Craigova kolena se dotýkají vnitřní strany mých stehen a jeho ruce se opírají vedle mých ramen. On skloní hlavu a já zvednu bradu. Líbáme se, ale naše zuby do sebe narážejí, a tak zpomaluje přírazy, aby polibek zklidnil.

„Miluju tě,“ zašeptá.

„Já tebe taky.“ Zvedám nohy a obtáčím mu je kolem pasu. Zarývám mu prsty do masa na zadku, a když ho k sobě silně přitáhnou, zareaguje. Následuje těžké oddychování a tiché vzdechy a já zavírám oči a užívám si ten pohyb, napínání jeho penisu ve mně a vzájemné pleskání našich těl. Poznám, že už je blízko, podle toho, jak se zrychlují jeho přírazy a jak se mu zatínají svaly. Vzápětí zasténá, s posledním pohybem se do mě zatlačí hlouběji a ztuhne.

Zavřu oči a v nastalé tmě se mi před očima mihne tvář Treye Markse.

V losangeleské pobočce L&L jsme všichni pracovali v jedné velké otevřené kanceláři, v níž byly naše stoly uspořádány do skupin kvůli podpoře týmové práce a vzájemné interakce. Jediné, co to podpořilo, byla paranoia a pocit, že jsme neustále sledováni. Žádná konverzace nebyla soukromá a ve

špičce se všichni překřikovali. Občas jsem večer chraptěla z neustálé potřeby zvyšovat hlas, jen abych dokázala vést obyčejný rozhovor. V Marks Lingerie jsem dostala vlastní kancelář s prosklenými stěnami a výhledem na panorama města. Přejedu prsty po své jmenovce a titul *kreativní ředitelka* ve mně zvedne vlnu potěšení.

„Máte všechno, co potřebujete?“ Otočím se a spatřím Treye, který se rukou opírá o rám dveří. Kravatu má pečlivě uvázanou, sako sundané a krátké vlasy upravené do rozčuchu, který charakterizuje snad všechny playboye na světě. Opálená kůže mu kontrastuje s modrou košilí a jeho oči díky té barvě vynikají.

„Jsem v pohodě,“ usměju se, sundám si tašku z ramene a položím ji na stůl. „Mám odsud skvělý výhled.“

„A jste tu od toho, abychom si ho zachovali,“ poznamenaná s úsměvem, ale já z jeho slov vycítím stres.

„Jistě, pane,“ přikývnu. Umím pracovat pod tlakem. Ve srovnání s L&L je tohle Disneyland. Místo osmi oděvních divizí máme jednu. Místo Claudie mám jeho.

Spodní prádlo – zvládám. Nápady – mám. Tým – inspiрую. Šéfa – potěším.

Usměju se na něj, ale v jeho očích zahlédnu obavy.

Je úžasné, jak produktivní dokážu být, když ze hry vypadne Claudia. V L&L jsem s ní obvykle trávila pět nebo šest hodin denně. Ale hned první den u Markse nastal tříhodinový úsek, kdy jsem zavřela dveře kanceláře a *nikdo mě nerušil*. Naprosté ticho! Tři hodiny! Před obědem jsem stihla projít čtyři ročníky katalogů a produktových řad. Vytáhla jsem si termosku, najedla se u stolu a ponořila se do složek návrhářů, což mi zabralo zbytek dne. V šest jsem odcházela domů a v devět už jsem spala.

Druhý den jsem si udělala průzkum mezi zaměstnanci a taky jsem postupně vyzpovídala všechny návrháře, což spolklo téměř sedm hodin. V jednom byli všichni zajedno, i když nepoužili přesně stejná slova: Trey je úžasný a tahle práce je brnkačka. Možná je to posledními deseti lety, které jsem strávila v korporátním pekle, ale představa, že se firma potápí a její zaměstnanci si to užívají, mi lehce zkřivila úsměv. Nejvyšší čas tuhle rachotinu rozhýbat.

Kolem prochází Trey. Na sobě má sako, v ruce klíče, a já už teď nenávidím tu prosklenou stěnu, která odděluje mou kancelář od chodby. Každé mihnutí jeho obleku mi připomíná výlohu cukrárny. Milion kalorií vystavených tak, aby vás lákaly. Milion chyb, všechny jasné osvětlené a téměř na dosah. Těsně před svou kanceláří otočí hlavu, naše oči se střetnou a je to jako zakousnout se do ekléru politého tmavou čokoládou. I ten chvilkový oční kontakt je návykový. Jsou v něm přísliby a zároveň varování, že byste se měli otočit a odejít.

Odolat sladkému pokušení mi nikdy moc nešlo. Jakmile si dám jedno sousto, jediný kousíček – sním celou krabici. Přecpu se a poruším dietu; zahodím týdny tvrdé dřiny. Vzdám se všeho pro jeden okamžik uspokojení z obžerství. S mučivou námahou odvrátím oči.

Dnes dopoledne je to už jeho čtvrtý průchod. Jeho kancelář je o dvoje dveře dál od mé. Tohle nebude fungovat. Ne s mužem, jako je on – příliš vysokým na to, aby ho člověk přehlédl, v saku, které mu těsně obepíná svalnatá ramena, a společenských kalhotách, jež hladce přiléhají k tomu, co vypadá jako dokonalý zadek. Bože, ty mě slyšíš. Jeho zadek? Nikdy předtím jsem si mužského zadku ani nevšimla. Zvednu se od stolu dřív, než dočista přijdu o rozum. Mám čtyři měsíce na to, abych mu předložila svou vizi na příští rok.

Čtyři měsíce na to, abych uchopila všechny styly, které Marks Lingerie vyrábí, a přetvořila je podle svého.

První krok k tomuto cíli? Odstranit rozptýlení.

Přejdou do rohu místnosti, pak se otočím a zadívám se na svůj stůl.

On

Otočila si stůl. Není to první věc, které si všimnu, když procházím kolem. Tou první je její zadek. Stojí u stolu s telefonem u ucha a v předklonu. Její ruka se pohybuje po podložce pod myš a pozice, kterou zaujala, dokonale lichotí její postavě. Cestou k recepci se zastavím, v ruce přepravní harmonogram, a nemůžu si pomoci, ale zírám.

Z jednoduchých lodiček se táhnou dlouhé nohy. Sukně začíná u kolen a pevně ji obepíná. Nohy má mírně rozkročené, takže kdybych si teď stoupl za ni, nemusel bych na její poloze nic měnit. Moje prsty zabořené do jejích boků. Ta sukně rozepnutá a rozprostřená kolem jejích kotníků. Kalhotky odhrnuté stranou, penis v pozoru, její hlava otočená dozadu, oči upřené na mě.

Přinutím se vykročit, kladu jednu nohu před druhou a stránka v mém sevření se postupně muchlá.

„Můžete mi vysvětlit, co to sakra děláte?“ Snažím se ovládnout hlas a potlačit zlost, která se dere na povrch. Ten stres mě ubíjí a pohrává si s mou psychikou. Před třemi lety by mě něco takového nedokázalo rozhodit. Před třemi lety bych tu ženskou zdvořile vypoklonkoval, opustil kancelář a stejně by mi den pořád připadal dost hezký na to, abych si udělal výlet do Malibu. Před třemi lety mi totiž na záda nedýchal berňák a všechny banky ve městě.

Vzhledne od počítače a bez špetky zájmu v obličeji kývne hlavou směrem ke dveřím. „Zavřete za sebou, prosím.“

V rukách zmáčknu opěradlo kožené židle, jedné ze dvou, které trůní u jejího stolu. Narovná se a natáhnu ruku. Díky stísněnému prostoru na dveře snadno dosáhnu a zabouchnu je.

Klap. Zvuky kanceláře utichnou. Otočím se k ní čelem, zatímco ona se vsedě zakloní a zkříží si ruce na prsou. „Můžete to nějak upřesnit? Udělala jsem spoustu věcí.“

„Toho jsem si všiml.“ Kdyby se jednalo o chlapa, už bych ho držel pod krkem a tlačil bych ho ke zdi, tělo na tělo. Možná je lepší, že je žena. To by mě nejspíš rozptýlilo.

Zakoulí očima, jako by její pozice tady nezáležela na mně. Jako by jí tahle firma patřila a já ji obtěžoval svými otázkami. „Na tyhle hry nemám čas, Treyi. Co jsem udělala, že vás to našťvalo?“

Měl bych ji vyhodit. Hned teď. Vyrazit ji a zbytek dne strávit tím, že budu dávat firmu dohromady. Moje ruce znovu sevrou opěradlo židle, obejmu ho prsty a silně stisknu. „Vyhodila jste sedm lidí.“ *Sedm.* To je třetina návrhářů.

„V popisu práce mám, že můžu upravovat stav zaměstnanců.“

„Tohle není úprava, to je šílenství.“

„Ušetří nám to pět set tisíc dolarů. A mluvila jsem o tom s návrhářským týmem.“

„S kým konkrétně?“ Vzpomenu si na sedm lidí z jejího seznamu smrti. Sedm životů, které právě zničila. Najdou si novou práci? Budou v –

„Se všemi.“

„Se všemi dvaadvaceti?“ To těžko.

„Uvážíte-li deset minut na schůzku, netrvá to tak dlouho. Včera jsem přišla dřív a zvládla jsem to. Navíc jsem použila výsledky ankety.“

No jasně. Ta anketa. Ta tak nanejvýš uvedla oddělení do stavu paniky. „To nebyla anketa, ale hon na čarodějnice.“ Anketa obsahovala pouze tři otázky. Rozeslala ji svému týmu přesně ve dvě hodiny a v horní části okna běžel odpočet, který dával účastníkům pouhých třicet vteřin na vyplnění dotazníku. V první otázce měli účastníci na stupnici od jedné do deseti vyjádřit, jak moc se cítí přepracovaní. Druhá otázka řešila, která tři pracovní místa jsou ve firmě postradatelná. Třetí se zabývala tím, kteří tři lidé jsou postradatelní.

„Ať už to byl hon na čarodějnice, nebo ne, výsledky byly poměrně jasné.“ Přisune ke mně papír pokrytý sloupcovými grafy a statistikami.

„Vyhodila jste Ginger. Byla prakticky náš maskot.“ Ginger, sedmdesátiletá paní, která každé ráno připravovala kávu a všem nosila oběd. Její oficiální funkce byla něco jako operátorka kvality.

„Vzpamatujte se.“ Vstane a její zatvrdělý pohled vůbec nepřipomíná tu zdvořilou uchazečku, která se přede mnou nervózně ošívala. „Nemůžete tu mít maskoty a lidi, kteří tady pracují jenom proto, že jsou oblíbení. Je nepřijatelné, aby vám všichni zaměstnanci zaškrtili jedničky a dvojky na stupnici stresu.“ Zabodne prst do vzduchu směrem k listu papíru. „Řídíte podnik, který, pokud to nezměníme, skončí tím, že propustíte všechny do jednoho. *Potřebuju*, abyste mi věřil, a za rok dáme práci tuctu nových lidí. Za rok budeme ziskoví. Za rok můžete mít Ginger zpátky, pokud budete chtít.“

Nikdy v životě jsem netoužil tak moc políbit ženu. Zabořit jí prsty do vlasů a ovládnout ta ústa. Křečovitě sevřu ruce na koženém opěradle židle. Díky tomu se na ni nevrhnu a neohnu ji přes ten skleněný stůl.

Nemám rád silné ženy. Nemám rád, když na mě někdo zvyšuje hlas. Nemám rád, když mi někdo dokazuje, že se

mýlím. Jenže ona má data. Připravila se na mě. Vím, a vím to už nějakou dobu, že máme lehký nadbytek zaměstnanců. Už půl roku si říkám, že bych měl propustit jednoho nebo dva lidi. Sedm lidí je nesmysl. Jenže půl milionu dolarů nutně potřebujeme.

„Nenajal jsem vás, abyste vedla můj podnik. Najal jsem vás kvůli vašemu tvůrčímu přínosu a vizím. Najal jsem vás, abyste vytvářela modely, které se prodávají. Taková rozhodnutí se mnou musíte konzultovat, i když se týkají vašeho týmu.“ Ona nechápe, že jsou tu všichni jako moje rodina, že jim devět let vyplácím mzdu, že jde o životy, které na mně závisí.

„Než jste přišel, právě jsem vám psala interní zprávu. Dostanete ji do hodiny. Vysvětluju v ní všechny důvody, které mě vedly k mým rozhodnutím.“

„Příště mi tu interní zprávu přineste *předtím*, než někoho vyhodíte.“

Nakloní hlavu, jako by můj příkaz *skutečně* zvažovala. Sleduju, jak se jí přední zuby jemně zaboří do spodního rtu, a jediné, na co dokážu myslet, je můj penis, který by mezi ty rty vklouzl. „Potřebuju mít možnost rozhodovat. V popisu práce mám –“

„Popis práce,“ přeruším ji. „Jasně.“ Nejspíš jím bude posedlá. Na skleněné desce jejího stolu vidím nejmíň deset popisů práce pro různé funkce ve firmě. Je nejspíš jediná, kdo je kdy četl, natož aby je bral vážně jako slovo boží. Ten její si budu muset projít. Mám pocit, že mě bude v našem vztahu strašit. Odlepím prsty od židle a spatřím otisky, které jsem v ní zanechal, prohlubně v kůži, jež se začínají vytrácet. Ustoupím a všimnu si jejích bot na vysokém podpatku, úhledně srovnaných u nízké skříňky. Jejích bosých nohou na dřevěné podlaze, nehtů natřených světle růžovým lakem.

Má útlé kotníky a já si na okamžik představím svou ruku sevřenou kolem jednoho z nich, její chodidla opřená o má ramena, moje dlaně klouzající po jejích stehnech.

Ona povytáhne obočí a já se snažím obnovit tok myšlenek. „Na tu zprávu si počkám.“ S rukou na klice a pocitem, že utíkám, se zarazím. Potřebuju říct něco jiného, něco, co mě dostane zpátky ke kormidlu a potvrdí mou autoritu.

Následuje dlouhá chvíle, kdy se její oči upírají do mých. Z našich pohledů vyzařuje výzva, která skrývá vzrušení. Můj pták je zmatený stejně jako moje hlava.

Otevírám dveře a prchám na chodbu do svého panství.

Kdyby tahle žena byla spodním prádlem, byla by vyrobena z černé kůže, posetá cvočky podél švů a vyzařovala by dostatečnou dominanci, aby to muže zarazilo.

Kdyby tahle žena byla spodním prádlem, svlékl bych ho a pak jí jasně ukázal, kdo tu velí.

3. KAPITOLA

Ona

O dva měsíce později

„Já prostě nechápu, že ti to nedošlo.“

Rozvážně vydechnu, přetáhnu si bezpečnostní pás přes hrudník a zacvaknu přezku. „Mrzí mě to. Prostě jsem na to nemohla přijít.“

Zatracená Mensa a její „zábavné hádanky“ – hádanky, které jsem nerozlouskla. Během dnešní sešlosti jsme měli čtyři úkoly a já neuspěla ve třech z nich. Craig byl – a stále je – mými výsledky zděšen. Příští týden se koná „zábavná týmová soutěž“, což asi znamená, že se jeho a moje výsledky sečtou. Mám pocit, jako by právě tohle byl skutečný důvod jeho paniky.

Podívám se na něj a sleduju, jak zapíná stěrače a kontroluje všechna tři zrcátka, než zařadí zpátečku. Od jeho obličeje se odráží bleděmodré světlo neonového poutače restaurace, které zvýrazňuje hustou kštici tmavých vlasů dokonale upravených navzdory stresujícímu večeru. Zvažuju, že půjdu s pravdou ven, a stejně rychle to zavrhnou.

Pravda je, že jsem v přijímacím testu do Mensy podváděla. Na internetu jsem si našla výsledkový formulář a vyplnila podle něj dostatečné množství správných odpovědí, aby mě přijali, aniž by to vyvolalo podezření z dokonalého výsledku.

Obdržela jsem svou členskou kartu, vsunula ruku do Craigovy dlaně a vyrazila na tu ztracenou akci. Vůbec mě nenapadlo, že to bude tak těžké. Netušila jsem, že to všichni budou brát tak šíleně vážně. Každý úkol byl časově omezený a autoři správných odpovědí se zapisovali na velkou tabuli v pořadí podle času potřebného k řešení. Vzduch se téměř tetelil soutěživostí. Na konci večera se Craig umístil na druhém místě. Poražení měli svou vlastní tabulku, kterou jsem ovládla s téměř depresivní jednoznačností já. Jediný, kdo se ocitl pode mnou, byl Chad, hubený kluk s úzkými džíny a propíchnutým jazykem. Chada přivedli rodiče a byl ve druháku na střední, na což mě Craig upozornil už třikrát.

„Možná máš prostě trému.“ Craig převaluje slabiky jednotlivých slov na jazyku, jako by zkoušel jejich chuť. „Trpí tím nespočet sportovců. Asi ti to paralyzovalo mozek.“

„Asi.“ Sáhnu do kabelky a vytáhnu balíček žvýkaček. „Chceš?“

„Vsadím se, že existují nějaká online cvičení. Mohli bychom je dělat na čas, abychom navodili tu správnou atmosféru. Nebo vyzkoušet potravinové doplňky – víš, jak tryptofan zmírňuje úzkost.“

„Tryptofan?“ Povyťáhnou plátek Big Red a nabídnu mu ho. Lehce zavrtí hlavou a jeho ruce zůstanou uzamčené v poloze za deset dvě. „Jako že si mám dát krocana?“

„Tryptofan je prekurzor neurotransmiteru zvaného serotonin, který ti pomáhá cítit se klidně.“

„Já vím, co je to serotonin,“ ujistím ho, i když – upřímně řečeno – vlastně nevím. Tedy, zhruba tuším, co to je. I když jsem si myslela, že to má něco společného se sluncem a kůží. Ale to je spíš melatonin. Nebo melanin. Nebo něco takového.

„Není jenom v krocanovi,“ pokračuje, zatímco jeho dodávka předpisově zastaví na stopce. V dohledu nejsou žádná auta, nikde ani náznak pohybu, a přesto se podívá doleva, pak doprava a nakonec zkontroluje zpětné zrcátko. „Je taky v kuřatech a banánech. Sýr, oves, arašídové máslo...“ pokračuje ve vyjmenovávání potravin a já si opřu hlavu o opěrku a přestávám ho vnímat. Je blázen, jestli si myslí, že budu kvůli dalšímu setkání držet *dietu*. Ani si nejsem jistá, jestli na příští setkání vůbec *půjdu*. To první sotva skončilo a já už se děším dalšího.

„Zítřka musím vstávat brzy,“ přeruším jeho pokračující seznam tryptofanových potravin. Seznam, který začíná být směšně dlouhý a navíc znepokojující. Nevím, jestli mě víc zneklidňuje skutečnost, jak moc potravin obsahuje tryptofan nebo jak moc takových potravin Craig zná. Jsou chvíle, kdy je příjemné chodit s geniálním člověkem. A pak jsou chvíle, včetně téhle, kdy je to zatraceně otravné. Jedna věc by byla, kdyby svou inteligenci nevystavoval na odív, takový ten tichý a nenápadný génius, který si své nedostižné vědomosti nechává pro sebe. Ale Craig je spíš typ: jen ať všichni koukají, kolik toho vím. Nedokáže se udržet. A dnes večer už toho mám plné zuby.

„Aha. Takže... dál nepůjdu.“ Zaparkuje dodávku a zapne výstražná světla, což je zvyk, který mi dřív připadal roztomilý, ale dnes večer je ve své přehnanosti děsně otravný. Šance, že se někdo vyřítí ze zatáčky a narazí do jeho vozu, zrovna když mě vysazuje, je... nanejvýš nepatrná. S hlavou nakloněnou ke mně chvíli čeká na potvrzení svého návrhu, než otevře dveře.

„To bude asi nejlepší.“ Zastrčím balíček žvýkaček zpátky do kabelky a počkám, až Craig obejde auto zepředu. Na cestu mu oranžově blikají výstražná světla. Otevře mi dveře a já vystoupím.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Láska v podvazcích***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.